

РЕШЕНИЕ

№ 223

гр. София, 04.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 9-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на трети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Светла Станимирова

Членове: Рени Ковачка
Васил Василев

при участието на секретаря Мария Ив. Крайнова
като разгледа докладваното от Светла Станимирова Въззивно търговско дело № 20211001000494 по описа за 2021 година

Производството е образувано по въззивна жалба на ответника в първата инстанция ЗАД „ДАЛЛБОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ“-АД чрез пълномощника му адв.Д.С. против решение №260438 от 15.03.2021 г. на СГС, Т О , VI-17 състав, постановено по Т.д.№ 2446/2019 г., с което застрахователното дружество е осъдено да заплати на Гаранционен фонд на основание чл.520,ал.1 от КЗ сума в размер на 691 530 лева, представляваща неплатени вноски по чл.520,ал.1 от КЗ за сключени от застрахователя през м.август 2019 г. 65 860 броя договори за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, ведно със законната лихва върху главницата от 18.11.2019 г. до окончателното й изплащане, както и на основание чл.563,ал.4 КЗ, във вр. с чл.86 ЗЗД сума в размер на 7 491,58 лева – обезщетение за забава върху главницата за периода от 11.10.2019 г. до 18.11.2019 г. Решението е обжалвано и в частта, с която е отхвърлено направеното от застрахователното дружество възражение за прихващане.

Жалбоподателят излага подробни доводи за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон и необоснованост. Жалбата е подробно мотивирана.

Твърди, че съдът неправилно е приложил разпоредбата на чл.157 ТЗ във връзка с нищожността на застрахователния договор, сключен от „Адика ВД“-ЕООД след смъртта на едноличния му собственик и управител.Твърди, че предвид вече настъпилата смърт на едноличния собственик към момента

на сключване на застрахователния договор, дейността на това дружество е била прекратена по силата на закона и сделката не е висящо недействителна, както е приел съда, тъй като липсва орган, който да формира и изрази воля и следователно застрахователния договор е сключен при липса на съгласие. Ликвидаторът има специфични правомощия, свързани с производството по ликвидация и не може да извършва преценка дали да потвърди или не сключени от името на дружеството договори. Тук недействителността била изначална и абсолютна.

Оспорват изводите, направени от първоинстанционния съд, че конклюдентните действия на застрахованото лице – плащане на застрахователната премия и на застрахователното дружество – регистрирането на застрахователния договор в Гаранционния фонд съгласно чл.571 КЗ и плащането на застрахователно обезщетение в полза на пострадалите лица валидират договора. Твърди, че заплащането на застрахователно обезщетение не е пречка да се повдигне на по-късен етап възражение за нищожност на застрахователен договор, по който е изплатено обезщетението и да се реализира фактическия състав на вземането на застрахователя по чл.499, ал.4 и 5 КЗ. Поддържа, че липсва законова забрана за възстановяване на неоснователно платени застрахователни обезщетения, за които действително отговорен е Гаранционният фонд.

Поради нормативна празнота счита, че основанийето на вземането на застрахователя срещу Гаранционния фонд се намира в общите норми на чл.55-59 ЗЗД.

Твърди, че застрахователните договори със застраховани юридически лица и сключени чрез застрахователен посредник не е налице застрахователен интерес и по отношение на тях не намира приложение разпоредбата на чл.293, ал.3 ТЗ.

Моли съда да отмени обжалваното решение и вместо него постанови друго, с което отхвърли предявените иски като погасени чрез съдебно прихващане с вземанията на ответника, предмет на възражението за прихващане.

В срока по чл.263 ГПК е постъпил отговор от ищеца ГАРАНЦИОНЕН ФОНД, в който излага подробни съображения за неоснователност на жалбата, като са изложени доводи, от които е видно, че напълно се споделят изложените от съда мотиви за отхвърлянето на исквете. Моли съда да потвърди решението като законосъобразно и правилно.

Софийският Апелативен съд, търговско отделение, 9-ти състав, като провери обжалвания съдебен акт във връзка с оплакванията в жалбата, доводите, развити в отговора и събраните доказателства, приема следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна в законния срок. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА поради следното:

От събраните в производството писмени доказателства се установява от фактическа и правна страна следното:

Между страните не е спорно, че с Решение № 100-ГФ/24.01.2019 год. Комисията по финансов надзор, на основание чл.555, ал.1 от КЗ е определила размера на вноската на застрахователите, предлагащи в Република България задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите по чл.461, т.1 от КЗ *на 10.50 лева за всяко отделно моторно превозно средство*, във връзка с чието използване е сключена задължителна застраховка „ГО“ на автомобилистите. Със същото решение е определено вноските по сметка на Гаранционен фонд да се превеждат ежемесечно-до 10-то число на втория месец след месеца на сключването на застраховките.

Не е спорно също, че ответникът ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“-АД е дружество, което притежава издаден в негова полза лиценз за извършване на застрахователна дейност, както и регистрираното му в търговския регистър седалище е в Република България. **Няма спор между страните**, че *през месец август 2019 г. ответникът е сключил 65 860 броя договори за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилисти*. Тези обстоятелства се твърдят от ищеца, който се позовава на тях като правопораждащи предявеното вземане, като не се оспорват от ответника.

При съобразяване решението на КФН и броя на сключените от ответника договори за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилисти през месец август 2019 г., които са 65 860 броя, се налага извод, че ответникът дължи да направи вноски в Гаранционен фонд в размер на 691 530 лв.

Срокът, до който трябва да бъде изпълнено задължението на застрахователите през 2019 г., е определен в т.3 от решението на КФН и е в срок до 10-то число на втория месец, следващ месеца на сключване на застраховките. Застраховките, за сключване на които се претендира, че ответникът дължи вноски в процеса, са сключени през месец август 2019 г., което означава, че падежът на задължението по чл.520, ал.1 КЗ, което е възникнало по отношение на тях, е 10.10.2019г.

Според разпоредбата на чл.520, ал.1 КЗ, всички застрахователи със седалище в Р.България и застрахователите от трета държава, регистрирали клон по ТЗ в Р.България, предлагащи задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите и/или задължителна застраховка „Злополука“ на пътниците, или застраховка по раздел I от приложение № 1, *са длъжни да правят вноски в Гаранционния фонд* в размер и по начин, определени съгласно този кодекс.

Следователно, за успешното провеждане на иска по чл.520, ал.1 КЗ ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване настъпването на следните елементи от фактическия състав: 1) че ответникът има качеството на застраховател със седалище в Република България; 2) че

ответникът предлага сключването на договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, както и 3) че през месец август 2019 г. ответникът е сключил с трети лица договори за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

С оглед установеното от фактическа страна съдът намира, че по делото е доказано настъпването на всички елементи от фактическия състав на чл.520, ал.1 КЗ и в тежест на ответника ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“ е възникнало задължение да заплати на Гаранционния фонд вноски за сключените от него през месец август 2019 г. 65 860 броя задължителни застраховки „Гражданска отговорност“ на автомобилисти **в размер на 691 530 лв. и падежът на задължението по чл.520, ал.1 КЗ**, което е възникнало по отношение на тях, **е 10.10.2019г.**

В производството от ответното застрахователно дружество не се твърди и не се представят доказателства за това, че е изпълнило така възникналото в негова тежест задължение към Гаранционен фонд нито на падежа, нито до настоящия момент.

В чл.563, ал.4 КЗ е предвидено, че при неплащане от застрахователя на вноската към Гаранционен фонд в определения срок се начислява лихва за срока на забавата върху дължимата сума в размер на законната лихва. С оглед на това и предвид допуснатата забавка в изпълнение на процесното задължение по чл.520, ал.1 КЗ, която продължава и към момента, ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“ дължи да заплати на Гаранционен фонд *и обезщетение за забавка в размер на законната лихва*, което за периода от деня на забавката, който е 11.10.2019 г., до 18.11.2019 г. **възлиза на сумата от 7 491, 58 лв.**

Ответникът заявява в процеса **възражение за прихващане** между тези вземания и парични вземания, които той твърди, че са възникнали в негова полза към Гаранционен фонд.

Ответникът твърди, че от негово име в периода от 03.06.2015 г. до 28.10.2016 г. са издадени застрахователни полици за сключени застрахователни договори „Гражданска отговорност на автомобилистите“, ведно с международна карта за автомобилна застраховка към същата /сертификат „Зелена карта“/.

Твърди, че **8 от тези договори са нищожни поради липса на съгласие**, тъй като лицата, които се сочи, че са автори на волеизявлението за сключване на застраховките, в качеството им на застраховани, не са давали съгласие за сключване на тези договори, не са подозирали за сключването им и никога не са притежавали застрахования автомобил.

Счита, че тези застрахователни договори **са нищожни и поради липса на застрахователен интерес**, тъй като застрахованите автомобили не са били собственост на лицата, сключили договорите към датата, на която е направено това, като тези лица не са били и техни ползватели.

Поради нищожността си тези договори не са породили правни

последници и за ответното дружество не е възникнало задължение да предостави застрахователна закрила по отношение на вредите, причинени на трети лица във връзка със собствеността и ползването на посочените в полиците МПС -та. Ответникът заявява, че при управление на превозните средства, които са застраховани с нищожните договори, на територията на държави, различни от Република България, са настъпили събития, от които са причинени вреди на трети лица. Заявява, че поради наличието на спор с Гаранционен фонд за това, кой трябва да обезщети увредените от тези събития лица, и доколкото законът го задължава, е заплатил в полза на Националното бюро на българските автомобилни застрахователи, на национално бюро на друга страна или на съответните кореспонденти по щети дължимите застрахователни обезщетения и ликвидационни разходи, **които са в общ размер на 611 374, 37 лв.** С оглед на това и тъй като описаните договори са нищожни, ответникът счита, че е изпълнил чужди задължения, които са възникнали за Гаранционния фонд и последният дължи да му върне престараните суми, както и да му заплати **обезщетение за забавено плащане на главниците в размер на законната лихва**, което за периода от датата на всяко отделно плащане до 10.03.2019 г. **възлиза на сумата от общо 80 725, 06 лв.** Поради изложеното моли съда да отхвърли предявените искове като погасени чрез съдебно прихващане с описаните вземания.

Възражението за прихващане на ответното застрахователно дружество намира своето правно основание в специалната разпоредбата на чл.499, ал.5 КЗ, в която е уредена хипотезата, при която в полза на платилия чуждо задължение застраховател по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ възниква суброгаторно право към Гаранционен фонд, когато застрахователното събитие е настъпило извън територията на Република България, каквито се твърди да са всички застрахователни събития, от които са породени процесните вземания.

В чл.499, ал.5 КЗ е предвидено, че когато застрахователното събитие е настъпило извън територията на Република България, ако в хода на уреждане на претенцията възникне спор между Гаранционния фонд по чл.518 и застрахователя, сключил задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, относно това кой трябва да обезщети увреденото лице и бюрото по чл.506 е извършило плащане по реда на вътрешните правила на Съвета на бюрата, застрахователят възстановява на бюрото платените от него суми. Ако впоследствие бъде установено, че отговорността е на Гаранционния фонд, той възстановява на застрахователя сумата, платена от бюрото, заедно със законната лихва от датата на плащането.

Общото между възраженията за нищожност на всички 8 броя застрахователни договори е това, че *ответникът се позовава на наличие на порок във волята за сключване на сделките*, изразена от застрахованите по тях субекти.

По 7 броя от договорите ответникът твърди, че застрахованият субект е ЮЛ, като договорите са подписани от името на дружеството от физическо лице, *което не е имало надлежно учредена по силата на закона или по силата на упълномощителна сделка представителна власт да го представлява при тяхното сключване.*

За да се отговори на въпроса дали при тези твърдения ответникът се позовава на наличие на хипотезата на абсолютна нищожност по чл.26, ал.2, предл. 2 ЗЗД, както счита той, съдът съобразява задължителните указания, дадени в мотивите на т.2 от ТР № 1 от 07.03.2019 г., постановено по тълк.д. № 1/2018 г. на ОСТК на ВКС, за това, при какви факти порокът на един договор е липса на съгласие и води до абсолютна нищожност и при какви факти порокът представлява основание за недействителност по чл.42 ЗЗД.

В ТР е посочено, че порокът „*липса на съгласие*” по см. на чл.26, ал.2, предл.2 ЗЗД е *налице*, когато изобщо липсват две насрещни противоположни по съдържанието си волеизявления на страните по сделката или тези волеизявления не се отнасят за един и същи предмет, както и когато волеизявленията на страните са направени и съвпадащи, но някое от тях или и двете са дадени при „съзнавано несъгласие“, т.е. при отсъствие на намерение за обвързване.

Сключване на сделка без представителна власт е налице, когато от страната по нея има изразена воля за сключването ѝ, като това е станало от представител, който не е имал учредена представителна власт или е превишил пределите на предоставената му представителна власт.

Ето защо и доколкото ответникът се позовава на това, че от името на застрахованите с процесиите договори дружества, макар и от лица, различни от законните им представители, е изразена воля за сключване на договорите, то това възражение **не** представлява такова за нищожност на договора поради липса на съгласие по чл.26, ал.2, предл.2 ЗЗД, а е възражение за недействителност на застрахователните договори на основание чл.42, ал.2 ЗЗД.

Жалбоподателят-ответник оспорва действителността на застрахователния договор, подписан за застрахован от името на юридическото лице „Адика ВД” ЕООД с твърдение, че същото е прекратено към датата на сключване на сделката по силата на чл.157 ТЗ поради смъртта на едноличния собственик на капитала.

Действително,(както твърди застрахователят), съгласно чл.157, ал.1 ТЗ дружеството, в което капиталът се притежава от едно физическо лице, се прекратява със смъртта му, ако не е предвидено друго или наследниците не поискат да продължат дейността. Както е приел и първоинстанционният съд, с прекратяването си на това основание обаче ЕООД-то не загубва автоматично своята правосубектност, докато не бъде заличено от търговския регистър, поради което то продължава да бъде годин носител на права и задължения, включително и на такива, произтичащи от договор за

задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. Доколкото физическото лице - органен представител на дружеството е починал към датата на издаване на полицата и следователно при подписването ѝ волеизявлението за сключване на договора е направено без представителна власт, настъпването на правните последици на застрахователния договор в патримониума на дружеството е обусловено от потвърждаването му при условията на чл.301 ТЗ, според която разпоредба когато едно лице действа от името на търговец без представителна власт, се смята, че търговецът потвърждава действията, ако не се противопостави веднага след узнаването. Доказателства за противопоставянето на търговеца, вкл. чрез назначен ликвидатор, не се твърдят и не са представени.

Съдът споделя мотивите на първата инстанция, че с прекратяването си по силата на чл.157 ТЗ, дружеството все още не престава да съществува като правен субект. Това става едва от момента на неговото заличаване от търговския регистър, каквото заличаване в настоящия случай не е налице, видно от служебно извършената справка в ТР. Прекратяването на основание чл.157, ал.1 ТЗ представлява единствено предпоставка за започване на производство по ликвидация съгласно чл.266, ал.1 ТЗ, без провеждане на която това юридическо лице не може да бъде заличено от търговския регистър и да престане да съществува в правния мир. Производството по ликвидация има за цел да бъдат уредени всички задължения на дружеството като съгласно чл.273, ал.1 ТЗ то се приключва чак тогава, когато тази цел е изпълнена и остатъкът от имуществото е разпределен и едва от този момент ликвидаторите могат да поискат заличаване на дружеството. Докато трае производството по ликвидация, търговското дружество продължава да съществува и да има правоспособност да участва като страна в облигационни отношения. Ответникът не твърди дружеството „Адика ВД“ ЕООД да е било заличено от търговския регистър към момента на сключване на застрахователния договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, което означава, че този правен субект е съществувал към момента на подписване на полицата и е можел да изрази валидно воля за сключване на застрахователния договор. С оглед на това възражението на ответника за недействителност на този договор не може да се квалифицира като такова за нищожност поради липса на съгласие, а като възражение за недействителност на договора на основание чл. 42, ал. 2 ЗЗД.

В т.2 на ТР №5 от 12.12.2016 г., постановено по тълк.д. № 5/2014 г. на ОСГТК на ВКС са дадени задължителни указания по тълкуване на чл.42, ал.2 ЗЗД. В него е прието, че договор, сключен от лице, действало като представител, без да има представителна власт, *е в състояние на висяща недействителност* и не поражда целените с него правни последици. Тези последици настъпват, ако лицето, от името на което е сключен договорът, го потвърди съгласно чл.42, ал.2 ЗЗД. При липса на потвърждаване, недействителността от висяща става окончателна, тъй като окончателно отпада възможността договорът да бъде потвърден.

В хипотезата на чл.301 ТЗ ефектът на потвърждаване на действията, извършени без представителна власт *от името на търговец*, настъпва при непротивопоставяне от негова страна веднага след узнаването им. Противопоставянето на търговеца, но само ако е направено веднага след узнаването, представлява отказ за потвърждаване и позоваване на недействителността. В конкретния случай такова противопоставяне от търговеца /ликвидатора/ не се твърди и не се установява да е налице.

В цитираното ТР са дадени и задължителни указания за това, че висиящата недействителност по чл.42, ал.2 ЗЗД *е установена единствено и изключително в интерес на представляваното лице* и следователно само то или универсалните му правоприемници *може да се позове на нея както извънсъдебно, така и пред съда чрез предявяване на установителен иск с правна квалификация чл.42, ал.2 ЗЗД или чрез заявяване на такова правоизключващо възражение срещу предявен против него облигационен или вещен иск. На тази недействителност не може да се позове нито насрещната страна по сключения договор*, нито което и да е трето лице, което твърди, че има правен интерес да стори това.

Предвид изложеното съдът намира, че на недействителност по чл.42, ал.2 ЗЗД на 7-те броя застрахователни договори за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, които се твърди, че са сключени от името на търговски дружества без представителна власт на сключилото ги лице, *може да се позове само застрахованото дружество*, от името на което той е сключен от представител, за който се сочи, че няма надлежно учредена представителна власт, съответно е излязъл извън пределите на учредената му представителна власт. *На тази недействителност не може да се позове насрещната страна по тези застрахователни договори, какъвто е ответникът ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“.*

В тази насока са и задължителните указания, дадени в т.2-б от ТР № 1 от 07.03.2019 г., постановено по тълк.д. № 1/2018 г. на ОСТК на ВКС. От тук следва, че възраженията на ответното застрахователно дружество за установяване недействителността на сключените застрахователни договори поради липса на представителна власт за застрахования, са недопустими и съдът не дължи произнасяне по тях, защото тази страна не е легитимирана да се позове на наличието на този порок. Ответникът не твърди, че някое от представляваните дружества се е противопоставило на сключването на застрахователния договор веднага след узнаването.

Ответникът е оспорил като нищожна поради липса на съгласие по чл.26, ал.2, предл.2 ЗЗД **застрахователна полица № BG/30/115001496857/ 05.06.2015 г.**, с която е сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ и в нея е положен подпис от застрахованото физическо лице А. И. А., чиято автентичност е оспорена от ответника. От заключението на изготвената по делото съдебно-почеркова експертиза се установява, че тази полица *не е подписана от лицето А. И. А.*, който се сочи

за неин автор. Твърдението на ответника е, че това физическо лице не е направило изобщо волеизявление за сключване на този застрахователен договор. Затова с оглед задължителните указания, дадени в мотивите на т.2 от Тълкувателно решение № 1 от 07.03.2019 г. съдът намира, че това възражение **следва да се квалифицира като такова за нищожност на застрахователния договор поради липса на съгласие, което е порок на волята по чл. 26, ал. 2, предл. 2 ЗЗД.**

В ТР е посочено, че доколкото **липсата на съгласие**, като всяко основание за нищожност, е тежък порок на сделката, *то всяка една страна по нея може да се позове на него*, както и всяко лице с правен интерес, включително *и застрахователят* по договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“.

В **т.2а от ТР №1/07.03.2019год.** на ОСГТК на ВКС изрично е прието, че в хипотеза на неположен подпис на някоя от страните *не е налице основание за нищожност на застрахователния договор* „Гражданска отговорност“ на автомобилистите поради липса на съгласие, поради което не настъпват правните последици на този вид недействителност.

Въззивният съд напълно споделя изложените от първата инстанция мотиви, че застрахованият А. И. А. *е извършил конклюдентни действия, с които е изразил съгласие за сключване на застрахователния договор* с ответното дружество „ДаллБогг: Живот и Здраве“-ЗАД, имащ за предмет застраховане на отговорността на водача на моторното превозно средство, посочено в полица № BG/30/115001496857/ 05.06.2015 г. Това са *действията по изплащане в полза на застрахователя на първа вноска от застрахователната премия*, дължима по описания договор за задължителна застраховка. Ответникът е потвърдил, че първата вноска от застрахователната премия по посочената полица му е изплатена на 15.06.2016 г., като не е заявил и не е представил доказателства тя да е платена от лице, различно от застрахования. Поради това съдът приема, че физическото лице А. И. А. лично или чрез друго лице, действало от негово име, е изпълнил задължението за заплащане на премията.

След като от застрахователя в самата застрахователна полица и от застрахованото лице А. И. А. чрез конклюдентни действия са направени насрещни и съвпадащи по своето съдържание изявления за сключване на процесния договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, то това означава, че не се установява да е налице твърдения от жалбоподателя порок „липса на съгласие“ за неговото сключване.

В този случай съгласието не е изразено в предвидената от закона форма за действителност на застрахователните договори, която съгласно чл. 344, ал.1 КЗ и действалата преди това норма на чл.184, ал.1 КЗ */отм./ е писмена форма*. За да бъде спазена писмената форма за сключване на застрахователния договор, е необходимо и двете насрещни волеизявления на страните за сключването му да са изразени писмено с полагане на подпис

върху застрахователната полица, който факт в случая не е налице, тъй като в полица № BG/30/115001496857/ 05.06.2015 г. липсва подпис на застрахованото по този договор лице.

Липсата на форма е порок, който води до нищожност на сключения застрахователен договор съгласно чл.26, ал.2, предл.3 ЗЗД. При съобразяване характера на застрахователния договор като абсолютна търговска сделка и предвид разпоредбата на чл.343, ал.2 КЗ, приложение в хипотезата на липса на подпис за някоя от страните в сключения договор намира общото правило на чл.293, ал.3 ТЗ, че *страната не може да се позовава на нищожността поради липса на форма, ако от поведението ѝ може да се заключи, че не е оспорвала действителността на изявлението*. Това се приема в мотивите по т.2а от Тълкувателно решение № 1 от 07.03.2019 г., постановено по тълк.д. № 1/2018 г. на ОСТК на ВКС.

Неоснователно се поддържа от жалбоподателя, че този порок не може да се валидира от последващите действия на застрахователя. Положителен отговор за това е даден в съдебната практика, в която е прието, че ако застрахователят не е оспорил действителността на изявлението, то отсъствието на подписа на застрахования не води до нищожност на застрахователния договор на основание чл.26, ал.2, предл.2 от ЗЗД. В случая са налице цитираните в практиката действия на застрахователя. В производството са събрани доказателства от които е видно, че ответното застрахователно дружество, което се позовава на нищожността на застрахователна полица № BG/30/115001496857 от 05.06.2015 г., след сключването на договора *е извършило действия, които показват, че то не е оспорвало действителността на тази сделка*, за която не е спазена изискуемата по закон писмена форма. Това са действията по получаване на платената от застрахованото лице застрахователна премия по процесната полица, чието извършване се признава от ответника. Такова е и действието по регистриране на тази полица в Информационния център по чл.571 КЗ, което не се оспорва от жалбоподателя. Всички тези действия показват, че застрахователят е приел настъпването на правните последици на застрахователния договор.

Следователно по отношение на този застрахователен договор приложение намира нормата на чл.293, ал.3 ТЗ и трябва да се приеме, че „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве" АД не може да се позове на неговата нищожност поради липса на форма в настоящия процес.

Както в отговора на исковата молба, така и във въззивната жалба ответното застрахователно дружество твърди, че оспорените от него 8 броя застрахователни договора са нищожни **и поради липса на застрахователен интерес** за застрахованите лица от тяхното сключване. От една страна липсата на застрахователен интерес се обоснова с липсата на достоверни данни за застраховащото лице и от друга - поради това, че застрахованите

лица не са собственици или ползватели на застрахованото МПС.

В чл.349, ал.1 КЗ е дадена легална дефиниция на понятието застрахователен интерес като той е определен като правно призната необходимост от защита срещу последиците от възможно застрахователно събитие. В чл.349, ал.2 КЗ е предвидено, че застрахователният договор, който е сключен при липса на застрахователен интерес, е недействителен, освен в случаите на бъдещ застрахователен интерес. Разпоредба, с която е предвидено, че застрахователен договор, който сключен при липса на застрахователен интерес, е недействителен е съществувала и в действащия до 31.12.2015 г. Кодекс на застраховането, който е приложимият закон по отношение на четири от застрахователните договори, на чиято недействителност се позовава ответникът, които са сключени преди 01.01.2016 г. - чл. 195, ал. 1 КЗ/отм./.

В чл.477, ал.2 от КЗ е определен кръг на застрахованите лица по задължителната застраховка „ГО“ на автомобилистите и това са собственикът, ползвателят и държателят на МПС, за което е налице валидно сключен застрахователен договор, както и всяко лице, което извършва фактически действия по управлението или ползването на моторното превозно средство. В чл.483, ал.1, т.1 от КЗ е признато правото да сключи договор за застраховка „ГО“ *и на всяко друго лице, различно от собственика, което има правен интерес.*

Със сключването на застрахователния договор такъв интерес за застрахования е признат от застрахователя, поради което позоваването на неговата липса като порок на договора се явява несъстоятелно. Допълнителен аргумент е и липсата на данни по делото, че застрахованите моторни превозни средства са собственост на трети лица, различни от застрахованите лица. Освен това, притежаването на право на собственост върху превозното средство не е определящо за съществуването на застрахователен интерес от сключване на договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Следва да се има предвид и това правилно е отбелязано и от първоинстанционния съд, че в хипотеза на декларираните неверни данни относно самоличността на лицето по чл.477, ал.2 от КЗ, съгласно т.2в от ТР №1 от 07.03.2019 год., постановено по тълк.д.№1/2018год. на ОСТК на ВКС, не води до нищожност на застрахователния договор.

В заключение – оспорените от жалбоподателя-ответник 8 броя застрахователни договора *не са нищожни* по смисъла на чл.26, ал.2, предл. второ ЗЗД, *респ. недействителни* по чл.42, ал.2 ЗЗД и следователно не е възникнало насрещно вземане на застрахователя към Гаранционния фонд за възстановяване на сумите, заплатени въз основа на тях за обезщетяване на вредите от настъпването на застрахователни събития.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира направеното от застрахователя възражение за прихващане за неоснователно. Поради това и предвид приетата за основателна искова претенция на

Гаранционен фонд по чл.520 от КЗ, то същата следва да се уважи в пълния ѝ предявен размер, до който извод е достигнал и първоинстанционния съд.

При съвпадане на изводите на двете съдебни инстанции, обжалваното решение следва да бъде потвърдено като законосъобразно и правилно. Жалбата следва да се остави без уважение като неоснователна.

По разноските:

При този изход на делото и на основание чл.78,ал.1 ГПК, на въззиваемата страна Гаранционен фонд следва да се присъди претендираното юрисконсултско възнаграждение в размер на 300лева съгласно приложения списък по чл.80 ГПК.

Така мотивиран, Софийският Апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260438 от 15.03.2021 г. на Софийски градски съд, ТО, VI-17 състав, постановено по Т.д.№ 2446/2019 г.

ОСЪЖДА ЗАД „ДаллБогг:Живот и здраве“ – ЕИК-200299615 със седалище и адрес на управление: гр.София-1172, район Изгрев, бул. „Г.М.Димитров”№1 **да заплати** на Гаранционен фонд с адрес в гр.София, ул. „Граф Игнатиев“ №2, ет.4, *юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция в размер на 300 лева.*

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните при наличие на предпоставките по чл.280,ал.1 и 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____